

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 47Ek/1455/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120380678
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6120380678.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Mesto Žilina, so sídlom Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, IČO: 00 321 796, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o. so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti povinnej: W. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXXX/X, XXX XX K., o vymoženie pohľadávky vo výške XX eur, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/1455/2020 zo dňa 15. októbra 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/1455/2020 zo dňa 15. októbra 2020 **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 24.09.2020 domáhal od povinnej vymoženia pohľadávky vo výške 28 eur na základe vykonateľného exekučného titulu - výkaz daňových nedoplatkov Mesta Žilina č. OE/GAS/120/386601 zo dňa 08.01.2015.

Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 47Ek/1455/2020 zo dňa 15.10.2020 návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia trov exekúcie oprávneného vo výške 42 eur podľa § 53 ods. 3 písm. a) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 53 ods. 1, § 53 ods. 3 písm. a), § 53 ods. 4 Exekučného poriadku, na ust. § 9 ods. 1, 3 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“) a vecne tým, že uplatnenie nároku zo strany oprávneného na náhradu zaplatených trov starej exekúcie vo výške 42 eur považoval za nedôvodné a v rozpore so zákonom. Súd preskúmaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie zo dňa 14.04.2020 vedenej Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 1Er/710/2015 a súdnou exekútkou JUDr. Barborou Božíkovou Aghovou pod sp. zn. EX 543/15 mal za preukázané, že súdna exekútko ukladla oprávnenému povinnosť zaplatiť trovy starej exekúcie v celkovej výške 42 eur, ktoré pozostávajú z paušálnych trov vo výške 35 eur a z dane z pridanej hodnoty vo výške 7 eur. Súd vyhodnotil, že pri zastavení starej exekúcie a pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. oprávnený nemá okrem náhrady súdneho poplatku za návrh nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním, má teda nárok len na náhradu trov za zaplatený súdny poplatok za opätovný návrh vo výške 16,50 eur (v tomto prípade je oprávnený oslobodený zo zákona od súdneho poplatku), pričom nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním ani nárok na úhradu trov starej exekúcie vo výške 42 eur. S dôvodovou správou, na ktorú odkázal oprávnený, sa vysporiadal tak, že dôvodová správa je dokument, ktorý má ozrejmiť dôvody, myšlienky, ciele a význam navrhovanej novej právnej úpravy a má tak svoju špecifickú úlohu pri legislatívnom procese, dôvodová správa však nie je prameňom práva, nemá žiadnu právnu silu a nie je pre súd záväzná. Súd by síce mal v sporných prípadoch pri výklade určitej právnej normy, ktorá nie je jednoznačná, prihliadať aj na zámer zákonodarcu (ktorý je vyjadrený napr. aj v dôvodovej správe), avšak v uvedenom prípade pri aplikácii všetkých

výkladových pravidiel znenie zákonného ustanovenia nevyvoláva žiadne pochybnosti o jeho zmysle a obsahu, je dostatočne jasné a zrozumiteľné. Ak by zákonodarca zamýšľal priznať oprávnenému pri opätovnom podaní návrhu aj náhradu iných trov, ktoré mu vznikli, zakomponoval by túto skutočnosť aj do znenia zákona, čo sa však nestalo, naopak, explicitne vylúčil možnosť oprávneného nárokovat' si akékoľvek iné výdavky okrem zaplateného súdneho poplatku. Čo sa týka uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13.05.2020, na ktoré poukázal oprávnený, vyšší súdny úradník uviedol, že Ústavný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sťažovateľky majú možnosť podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie, v rámci ktorej si môžu uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky, ale zároveň nekonštatoval, že by sťažovateľky mali na náhradu týchto trov starej exekúcie právo alebo právny nárok, ani nekonštatoval, že by im ich súd v exekučnom konaní musel priznať.

Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote dňa 03.11.2020 sťažnosť, ktorou žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec vyššiemu súdному úradníkovi na ďalšie konanie a vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažnosť odôvodnil tým, že z pohľadu „práva hmotného“ sa paušálne trovy zaplatené oprávneným stali príslušenstvom pohľadávky ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, z čoho vyvodil, že v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Vyslovil názor, že v prípade ak by oprávnený nemal možnosť v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie požadovať náhradu paušálnych trov starej exekúcie, (ktoré znášal nie vlastným zavinením), ako príslušenstva vymáhanej pohľadávky od povinnej, bolo by ust. § 6 zákona č. 233/2019 Z. z. v rozpore s Ústavou SR. Poukázal na ust. § 6 ods. 1, 2 zák. č. 233/2019 Z. z., na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a na čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Ďalej svoj názor opieral o dôvodovú správu k § 6 predmetného zákona, ktorá uvádza: „Celkové trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú zo súčtu sumy, ktorú si exekútor už na trovách starej exekúcie v súlade s pravidlami pre čiastočné vymożenie nároku oprávnené ponechal a paušálnych trov starej exekúcie exekútora vzniknuté v súvislosti so zastavením starej exekúcie (ďalej len „paušálne trovy“), ktoré sú vo výške 35 eur bez dane z pridanej hodnoty, t. j. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška týchto paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty. Na úhradu iných trov starej exekúcie, ako trov uvedených v prvej vete, nemá exekútor nárok. Paušálne trovy znáša oprávnený a aj keď v tomto prípade paušálne trovy zaplatí oprávnený, z pohľadu „práva hmotného“ sa stanú príslušenstvom pohľadávky (ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky). Uvedené znamená to, že v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.“ Podľa neho bola zámerom zákonodarcu snaha o „vyváżenie“ situácie, keďže zákon č. 233/2019 Z. z. zaviedol nútené obmedzenie práva selektívne vybraných veriteľov domáhať sa vymożenia svojich pohľadávok v na to určenom súdnom konaní bez akejkoľvek primeranej náhrady (čl. 20 ods. 4 Ústavy SR), pričom zákonom určený veriteľ musel znášať náklady s opätovným iniciovaním exekučného konania a so zastavením pôvodne začatého a zákonom nútene ukončeného konania. Na záver poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13.05.2020, v ktorom Ústavný súd síce odmietol sťažnosť sťažovateľiek namietajúcich, že upovedomeniami o zastavení starých exekúcií v časti výziev na zaplatenie ich paušálnych trov došlo k zásahu do ich ústavných práv, ale zároveň v predmetnom uznesení v bode 32 odôvodnenia uvádza, že sťažovateľkám nič nebráni podať opätovné návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môžu uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.

Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

Súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami preskúmal napadnuté rozhodnutie a po preskúmaní veci sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka. Súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany oprávneného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Súd má za to, že vyšší súdny úradník rozhodol správne, keď návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženía trov starej exekúcie oprávneného vo výške 42 eur podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol s poukazom na § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z., kedy oprávnený okrem náhrady súdneho poplatku za podanie opätovného návrhu na vykonanie nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním, v čoho dôsledku ostatné trovy exekučného konania znáša výlučne len oprávnený. V danom prípade vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň aj dostatočným spôsobom právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na nesúhlas a argumentáciu oprávneného prezentovanú v sťažnosti a k zvýrazneniu správnosti napádaného rozhodnutia, sa súd nad rámec zákona (§ 202 ods. 2 Exekučného poriadku) vysporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

Oprávnený svoju sťažnosť smerujúcu k zrušeniu napádaného rozhodnutia postavil na dôvodovej správe k ust. § 6 zákona č. 233/2019 Z. z., v ktorej bolo uvedené, že v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať náhradu paušálnych trov ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Sťažnostný súd má za to, že v napádanom uznesení bolo dostatočným spôsobom odôvodnené prečo súd nepostupoval v zmysle dôvodovej správy k predmetnému zákonu, keď bolo vyslovené, že dôvodová správa je dokument, ktorý má ozrejmiť dôvody, myšlienky, ciele a význam navrhovanej novej právnej úpravy a má tak svoju špecifickú úlohu pri legislatívnom procese, dôvodová správa však nie je prameňom práva, nemá žiadnu právnu silu a nie je pre súd záväzná. Súd by síce mal v sporných prípadoch pri výklade určitej právnej normy, ktorá nie je jednoznačná, prihliadať aj na zámer zákonodarcu (ktorý je vyjadrený napr. aj v dôvodovej správe), avšak v uvedenom prípade pri aplikácii všetkých výkladových pravidiel znenie zákonného ustanovenia nevyvoláva žiadne pochybnosti o jeho zmysle a obsahu, je dostatočne jasné a zrozumiteľné. Ak by zákonodarca zamýšľal priznať oprávnenému pri opätovnom podaní návrhu aj náhradu iných trov, ktoré mu vznikli, zakomponoval by túto skutočnosť aj do znenia zákona, čo sa však nestalo, naopak, explicitne vylúčil možnosť oprávneného nárokovať si akékoľvek iné výdavky okrem zaplateného súdneho poplatku. Sudca k uvedenému uvádza, že dôvodová správa nie je právne záväzným výkladom právnych noriem, ide len o podporný výklad zákona, pričom záväzný výklad právnych noriem podáva jedine súd. Súd má za to, že zákonodarca mohol mať pôvodne taký úmysel ako tvrdí oprávnený, no následne ho nepretavil do znenia zákona, do zákonnej úpravy. Avšak práve naopak, zo znenia ustanovenia § 6 zákona č. 233/2019 Z. z. jednoznačne vyplýva, že paušálna náhrada trov predstavuje nárok súdneho exekútora a nie nárok oprávneného pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie. Navyše, ako správne vyhodnotil vyšší súdny úradník, znenie ustanovenia § 9 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní striktné stanovuje, že oprávnený má nárok len na náhradu súdneho poplatku a nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. K dôvodovej správe súd ďalej poznamenáva, že zákon č. 233/2019 Z.z. bol dotknutý viacerými podstatnými zmenami aj pri prerokovaní v Národnej rade Slovenskej republiky a z obsahu celej dôvodovej správy (vo vzťahu k prijatým právnym normám) je zrejmé, že nekorešponduje s prijatým normatívnym textom zákona, a to vo viacerých bodoch, keď napríklad podľa dôvodovej správy k § 5 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „Upovedomenie o zastavení starej exekúcie obsahuje všetky potrebné informácie o vymáhanej pohľadávke a trovách starej exekúcie“,

príčom podľa § 5 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z.z. nie je podstatnou náležitosťou výška vymáhaného nároku alebo podľa dôvodovej správy k § 6 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „...ktoré sú vo výške 35 eur bez dane z pridanej hodnoty, t. j. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška týchto paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty.“, pričom podľa § 6 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. sa samozrejme zvyšuje výška paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty, ak je platiteľom tejto dane súdny exekútor a nie advokát oprávneného. Ďalej napríklad podľa dôvodovej správy k § 9 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: Na uľahčenie podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie sa umožňuje oprávnenému pôvodný exekučný titul predložiť vo forme „skenu“, t. j. zaručená konverzia sa nepožaduje.“, pričom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. sa návrh podáva podľa Exekučného poriadku, ktorého § 48 ods. 6 vyžaduje zaručenú konverziu exekučného titulu a výnimka z uvedeného pravidla sa v zákone č. 233/2019 Z.z. (v rozpore s dôvodovou správou) nenachádza. Uvedenými príkladmi súd nepodrobil úplnej komparácii dôvodovú správu s účinným znením zákona, iba poukazuje, že nezrovnalosti medzi schváleným (a už účinným) znením zákona č. 233/2019 Z.z. a dôvodovou správou nie sú výnimočné a vyskytujú sa na viacerých miestach. Dôvodová správa sa po zmene úmyslu zákonodarcu už následne nemení. Súd preto odmietol výklad predostretý oprávneným, ktorý má oporu len v dôvodovej správe k uvedenému právnomu predpisu a nie v samotnom texte zákona, pričom navyše takýto názor oprávneného je v rozpore s výsledným znením zákona.

Súdca v sťažnostnom konaní dodáva, že oprávnený nedisponuje spôsobilým exekučným titulom proti povinnej týkajúcejmu sa oprávneným uhradených trov starej exekúcie vo výške 42 eur. Z ust. § 6 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. vyplýva, že upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie však nemožno považovať za exekučný titul, ktorým by oprávnený v novom exekučnom konaní mohol vymáhať trovy starej exekúcie od povinnej, keďže upovedomenie o zastavení starej exekúcie predstavuje exekučný titul len vo vzťahu súdneho exekútora voči oprávnenému v starej exekúcii za účelom vymozenia trov starej exekúcie. Uvedený exekučný titul nezaväzuje k plneniu povinnú, tej sa ani nedoručuje, a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Úhradou paušálnych trov zo strany oprávneného súdnemu exekútorovi nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu (zo súdneho exekútora na oprávneného) a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu (z oprávneného na povinnú). Uvedený zákon v žiadnom svojom ustanovení nestanovuje povinnosť inej osobe než oprávnenému platiť trovy starej exekúcie súdnemu exekútorovi, ani neobsahuje právnu úpravu, na základe ktorej by oprávnený mohol v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť sumu zaplatených trov starej exekúcie v celkovej výške 42 eur ako náhradu trov nového exekučného konania, ktorú by bolo možné vymáhať od povinnej.

Čo sa týka odkazu oprávneného na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 160/2020-28 zo dňa 13.05.2020, súd konštatuje, že s uvedeným argumentom sa už vyšší súdny úradník v napádanom rozhodnutí vysporiadal, pričom ide o rozhodnutie, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť ako zjavne neopodstatnená, pričom podstatou sťažnosti bolo namietanie zásahov do práv sťažovateľa upovedomeniami o zastavení starej exekúcie vydanými súdnym exekútorom podľa § 5 zákona č. 233/2019 Z.z., kde ústavný súd len v predposlednej vete odôvodnenia uviedol aj oprávneným citovanú vetu a teda predmetom skúmania nebol nárok oprávneného na vymáhanie trov starej exekúcie podľa § 6 zákona č. 233/2019 Z.z. Čl. 2 ods. 3 CSP kladie dôraz na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, avšak nepovyšuje rozhodnutia súdov na formálny prameň práva. Z dôvodu absencie bližšieho odôvodnenia uvedenej vety v rozhodnutí ústavného súdu je následne sťažovaná, ak nie priamo nemožná pozícia exekučného súdu dôkladne odôvodniť odklon od uvedenej vety. Navyše súd považuje za sporné, či uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 160/2020 zo dňa 13.05.2020 je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pokiaľ išlo o rozhodnutie, ktorým bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, a ktorej predmetom bolo posúdenie upovedomení o zastavení starých exekúcií vydaných súdnym exekútorom a nie prieskum nároku oprávneného na náhradu uhradených trov starej exekúcie, ktorý je predmetom sťažnosti oprávneného. Podľa názoru exekučného súdu v danom prípade nejde o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, keďže otázka nároku oprávneného na náhradu uhradených trov starej exekúcie nebola predmetom prieskumu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Rešpektujúc očakávania oprávneného o vymození pohľadávky súd pripomína, že tieto očakávania nie je možné považovať za „večné“ a teda trvajúce až do straty právnej subjektivity povinných osôb, a teda

že je legitímna požiadavka zákonodarcu na časovom ohraničení trvania exekúcie. Zákonodarca pristúpil k regulácii uvedeného stavu zavedením časového obmedzenia trvania exekúcie (porovnaj § 61n ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku upravujúce zastavenie exekúcie po uplynutí času na zistenie exekvovateľného majetku povinného) s tým, že oprávnený má možnosť podať návrh na vykonanie exekúcie opätovne. Súd má za to, že náklady, ktoré vznikli oprávnenému v súvislosti so zastavením starej exekúcie si má znášať sám oprávnený, pretože vo výsledku bol s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie neúspešný. Súd preto pri rešpektovaní ústavných pravidiel právneho štátu, nepovažuje za legitímne prenášanie nákladov spojených s (opakovaným) vedením exekúcie z oprávneného na povinnú, pokiaľ oprávnený nie je s vedením exekúcie úspešný.

Z vyššie uvedených dôvodov, keďže oprávnený nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie trov starej exekúcie vo výške 42 eur, pričom tieto náklady oprávneného nie je možné uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., sudca podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 202 ods. 1 Exekučného poriadku sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/1455/2020 zo dňa 15.10.2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietol, keď sa stotožnil so záverom, že návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia trov exekúcie oprávneného vo výške 42 eur nie je dôvodný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (